

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

№7-8 (18)

**СЕРГІЙ МАРТИНЮК:
«МИ ЗАПРОСИМО
«SYSTEM OF A DOWN»
НА ФЕСТИВАЛЬ
«БАНДЕРШТАТ»!**

СТОР. 4-6

**НЕЗАЛЕЖНІСТЬ
ПО-УКРАЇНСЬКИ**

СТОР. 7

**НЕВЕРЛЕНТ
ПО-УКРАЇНСЬКИ,
АБО АБАБАГАЛАМАГІЯ**

СТОР. 10-11

РОК-ЕКЗИСТЕНЦІЯ

СТОР. 14-16

**КІЛЬКА КАДРІВ
ІЗ ФІЛЬМУ ПРО
УКРАЇНСЬКЕ КІНО,
АБО НЕДОПИСАНИЙ
СЦЕНАРІЙ**

СТОР. 18-19

**ЛЕСЬ КУРБАС:
ЗМІНИТИ СВІТ
МОЖЕ ЛИШЕ
МИСТЕЦТВО**

СТОР. 24-25

Точка опори

Так часом буває: втрачається щось найголовніше, що тримало, або за що тримаєшся. Це як із повітряними кульками – відпустиш – і все. Одна моя подруга постійно повторює: «Треба мати, до чого повертатися». Так і є. Але часом оте «до чого» губиться чи просто відвертається, чи ми від нього відвертаємося... От тоді і живеш повітряною кулькою, яку безцінно носить туди-сюди... Так часом буває.

Одного разу, не те щоб гуляючи, радше – валандаючись, я побачила, як біля візочка з дітям зібралися мама-тато-бабусі-дідуся, усі намагалися щось подати-показати-розсмішити. Усе просто: от вона – точка опори тих людей.

І ось після цього випадку я якомога частіше, чи то переходячи дорогу, чи рахуючи зорі, опершись очима на небо, чи біжучи наввипередки з часом, уявно чи реально, ні, не тримаю, а тримаюся за руку своєї доньки, яка, ще будучи геть маленькою, заявила якось цілком авторитетно: «У моєї мами дві дитини: я і Україна...»

Оля Ляснюк

Горох 3 ст.

Сергій Мартинюк: «Ми запросимо «System of a Down» на фестиваль «Бандерштат»! 4-6 ст.

Незалежність по-українськи 7 ст.

«Джмоли» атакують 8 ст.

835 Кордон 9 ст.

Неверлент по-українськи, або Абабагаламагія 10-11 ст.

«I was very touch by the love of my fans, from all around the world» 12 ст.

Творчість, панове 13 ст.

Рок-екзистенція 14-16 ст.

Музичні новини 17 ст.

Кілька кадрів із фільму про українське кіно, або Недописаний сценарій 18-19 ст.

«hiphop iz dead». 9+1 причина 20 ст.

Музичні новини 21 ст.

Фоторепортаж 22-23 ст.

Лесь Курбас: змінити світ може лише мистецтво 24-25 ст.

Віршина 26ст.

Кондуктор із сумними очима 27 ст.
Книжковий спорт 28 ст.

Водні види стурту 29 ст.

Новинки музики, кіно, комп'ютерних ігор 30-31 ст.

Фотоопозитив 32 ст.

UAinet

Світ послуг інтернет

55грн - 5Мбіт/с

Підключення безкоштовно

Акційна пропозиція ↓

м.Ковель
вул.Косачів 8 III-поверх
тел. 7-34-36

**Найдешевші
безлімітні
тарифи**

За клієнта приведеного абонентом, що діє, на рахунок зараховується 60 гривень на двох.

ГОРОХ

Незалежність ніколи не залежується на полицях, це явище надто бажане, омріяне і очікуване. Для кожного вона має свій зміст, вагу, значимість, розмір... Хоча з упевненістю можу сказати, що є і такі особи, для яких вона зайва.

Беру свій тьмяно-коричневий, товстенький тлумачний словник, довгенько у ньому риюсь (погано знаю алфавіт) і шукаю, що воно таке. Там мені кажуть, що власником її, вищезгаданої, має бути такий собі хтось незалежний від когось/чогось, не підкорений нікому, самостійний і рішучий. Досить неочікувано, я чомусь вважала, що це слово буде тісно пов'язане із всеосяжним – свобода, а не з простячковим – самостійність. Навіть не знаю, як тепер бути. Що ж хай так, ідемо далі.

Одна моя недавня знайома, якоюсь мірою навіть колега по роботі, розповіла мені коротку, але досить важливу історію. В дитинстві (а точніше в дитячому садку) вона не їла гороху, будучи при цьому від нього в повному захваті, лише тому, що інші діти некали і фекали. То мене дуже розізлило. Іноді не так і легко бути людиною соціуму, не відділятися від сірої маси. Носити біле влітку, чорне – взимку. Не бити в око своїм і так негативно налаштованим сусідам повним зібранням усіх кольорів веселки на собі чи, навіпаки, якимись траурно-чорним – не в сезон. Легше кидатися словами, штампувати образи, щедро зсипаною сіллю пробивати рани...

Насправді мені байдуже до чийось думок. Більше того, мені навіть здається, що я про них усіх думаю навіть гір-

ше, ніж вони про мене кажуть, але... Чому я повинна знати про їхнє нерозуміння, упередження, несприйняття і абсолютну необізнаність? Чому їхня злоба так норовить осісти попелом на моїх вухах? У собі я маю свій світ, досить міцно збудований, щоб встояти перед такою дрібницею, але... Моє елементарне виховання не може не піддатися перед таким невіглаством. Варто іноді бути спокійнішим, стриманішим

і виваженішим. Неможливо припинити свою самотність гидким вибухом. Безпідставні плітки – досить низький спосіб проявити себе. Хоча і я не маю права зазіхати на їхнє володіння, повчати. Усі ми маємо повне право не бачити далі свого носа, нащо нам рити вглиб до суті, якщо у нас і без того є свої власні здогади? Навіщо наводити порядок у своїй голові, якщо чужа зовсім поряд?

ПТАХА

Оле Імашікеа

ТІЛЬКИ ОДИН ДЕНЬ!
24 серпня
ДУЖЕ ДОРОГО
КУПУЄМО
ВОЛОССЯ
(козацькі оселедці від 25 см)

**Продай
шматочок
української
історії!**

ТЕМНИК

Сергій Мартинюк: «МИ ЗАПРОСИМО «SYSTEM OF A DOWN» НА ФЕСТИВАЛЬ «БАНДЕРШТАТ»!

26 червня закінчився відбір музичних гуртів на третій Всеукраїнський фестиваль альтернативної музики та сучасного мистецтва «Бандерштат-2009», який традиційно пройде на Волині 8-9 серпня та організовується молодіжною громадською організацією «Національний Альянс». Про особливості й заплановані заходи цьогорічного дійства вдалося поспілкуватися з арт-директором фесту Сергієм Мартинюком.

ІНТЕРВ'Ю

– З кожним роком фестиваль набирає все нових обертів, розвивається. Цього літа відбудеться вже третій «Бандерштат», і відомо, що його тематика буде певним чином відкоректована. У чому полягають її зміни?

– Дворічне проведення заходу показало, що тематика не повною мірою відповідає першочерговій ідеї фестивалю, а саме: пропагування національних українських цінностей, традицій, увіковічнення образу Степана Бандери як національного символу. Тому оргкомітет «Бандерштату», підсумувавши здобутки попередніх двох фестивалів, вирішив ще більше насичити фест повстанськими мотивами, патріотичними заходами, що становитиме близько 90% від усієї програми.

– І які ж головні пункти програми «Бандерштату-2009»?

– Варто сказати, що вона поділяється на декілька основних напрямків. Перш за все це історико-пізнавальний на-

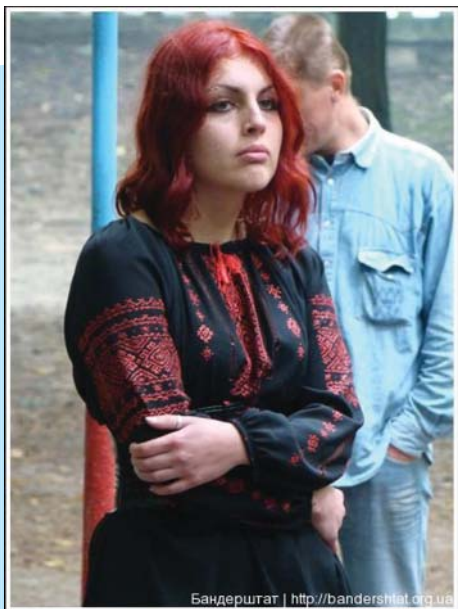
прямок. Зараз ведуться перемовини із внуком Степана Бандери про його приїзд на фестиваль. На «Бандерштані» відбудеться зустріч молоді з ветеранами ОУН-УПА. Також буде виставка з Волинського краєзнавчого музею, присвячена діяльності УПА. Ми плануємо запросити до нас Товариство пошуку жертв війни «Пам'ять», щоб вони зробили на фесті військово-історичну реконструкцію бою УПА з НКВС.

Культурно-мистецький напрямок охоплює нічний кіносеанс українського кіно на повстанську тематику, патріотичне графіті на тему УПА, патріотичний боді-арт, що був досить популярним минулого фестивалю, нічна пісенна ватра, на якій виконавці акустичної музики гратимуть повстанські, стрілецькі пісні, літературний міні-фестиваль патріотичної поезії за участі літературних студій «Лесин

Бандерштат | <http://bandershtat.org.ua>

ПТАХА

Бандерштат | <http://bandershtat.org.ua>

Кадуб» (Луцьк) та «Севама» (Київ). Цьогорічною новинкою «Бандерштату» стане татуювання на патріотичну тематику.

У спортивній частині фестивалю відбуватимуться показові виступи та майстер-класи з бойового гопака, конкурс на кращого стрільця із пневматичної зброї, спортивні ігри та змагання з різних видів спорту, народні ігри та розваги, два повстанські квести: піший та велоквест.

Та, звичайно, є ще музичний напрямок, що передбачає виступи молодих альтернативних гуртів та декількох хедлайнерів.

Також на «Бандерштані» буде великий ярмарок етнічної української продукції, де кожен охочий матиме змогу придбати націоналістичну літературу, музику, кіно, аксесуари, вишивані сорочки тощо. У рамках ярмарку будуть проводитися різноманітні майстер-класи з гончарства, лозоплетіння.

Програма фестивалю постійно оновлюється та доповнюється.

– Недавно стало відомо, що хедлайнером «Бандерштату-2009» стане «Тартак». Чи правда, що вони презентуватимуть на фестивалі новий альбом «Опір матеріалів»?

– Так, цього року на «Бандерштані» виступатиме «Тартак», чи не єдиний український гурт, який відкрито і публічно виступає за визнання ветеранів УПА на державному рівні. Їх виступ триватиме близько 2 годин та відбуватиметься у рамках всеукраїнського туру на підтримку

нового альбому. Це знакова, дещо символічна подія для Волині, адже самі учасники гурту, зокрема Сашко Положинський, родом із Луцька.

– Сергію, а чи запрошений ще хтось бути хедлайнером фестивалю?

– Ще одним хедлайнером «Бандерштату» буде гурт «Роллікс». Цікаво, що це музична команда з міста Херсона, тобто півдня України, але учасники гурту підтримують УПА. Вони вже виступали на концертах, приурочених до 14 жовтня, дня створення УПА.

Також бути хедлайнером фестивалю запрошено гурт «Mauzer», що є одним із найвідоміших гуртів із Білорусі. Вони вже, до речі, виступали в Луцьку 2 роки тому на фестивалі «Права быць свободным». Їх творчість закликає до боротьби з режимом Лукашенка. Музика цієї команди містить революційний зміст і відрізняється своєю ідейністю. Ми підтримуємо «Mauzer» у їх позиції, а вони – нас та ідею фестивалю «Бандерштат». Можна сказати, ми взаємодіємо.

– 26 червня завершився відбір музичних гуртів на фестиваль. Які ж були умови відбору?

– Головною умовою для музичних виконавців була наявність пісні на патріотичну тематику, тобто повстанська, стрілецька чи сучасна на зразок «Я не хочу бути героєм України» «Тартака». Звичайно, всі гурти повинні виконувати на «Бандерштані» свої композиції виключно українською мовою. Виняток тут лише становить наш білоруський гість.

– Скільки гуртів пройшли відбір і яка кількість їх подавала заявки на участь у фестивалі?

– Подавали заявки близько 50 молодих гуртів із різних куточків України. Оргкомітетом фестивалю були прослухані всі без винятку

Бандерштат | <http://bandershtat.org.ua>

Бандерштат | <http://bandershtat.org.ua>

надані нам демо-записи, за якими було обрано 15 музичних гуртів, що й братимуть участь у «Бандерштаті-2009». Детальніше про тих, хто пройшов відбір та про програму фестивалю можна дізнатися на сайті: bandershtat.org.ua.

– А чи є якийсь виконавець, кого мрієть-ся у майбутньому привезти на «Бандерштат»?

– Як тільки «System of a Down» запишуть пісню на українську повстанську тематику, то ми зразу запросимо їх на фестиваль. Жартую! Хоча... (авт.: Сміється).

Наступні роки будемо намагатися привезти на фест «Мандри», «Гайдамаки», «Воплі Відоплясова», «Плач Єремії» тощо, якщо фінансова криза не буде поглиблюватися.

– Кажуть, що «Бандерштат-2009» будуть вести два відомі ведучі.

– Так, на фестиваль запрошено двох ведучих: Артема Полежаку, поета, ведучого на багатьох фестивалях, та М'ячика, відомого шоумена, вокаліста гурту «Мій Батько п'є». Важливо, що вони виступатимуть не просто за гроші, але й підтримують ідею «Бандерштату».

До речі, ми планували запросити на роль ведучого Ігора Пелиха, справжнього українського патріота. Але, як розумієте, не склалося... Усім нам його дуже бракує.

– А яким чином організатори фесту забезпечують його фінансування?

– В основному поки що отримуємо підтримку від Волинської обласної, Луцької міської влади та власними коштами. Дуже складно працювати з бізнесменами, які бояться допомагати заходам подібного спрямування.

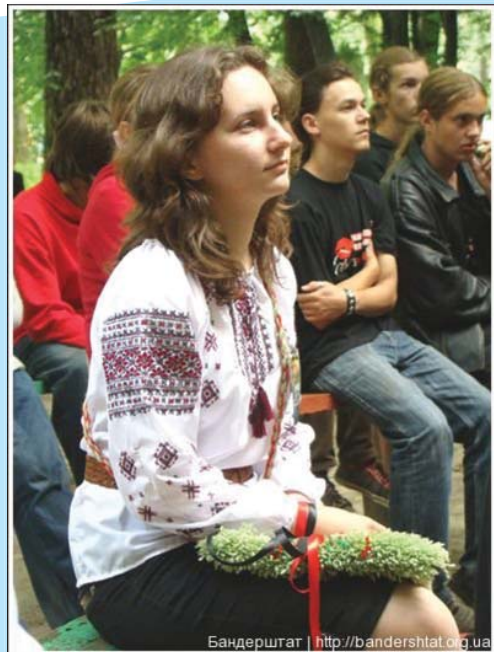
Ми запрошуємо до співпраці меценатів, інформаційних партнерів тощо. Варто зазначити, що «Бандерштат» чи не єдиний безкоштовний фестиваль.

– Яку публіку ти хотів би бачити на «Бандерштаті»?

– Наш фестиваль орієнтований на молодь, переважно школярів, студентів, на яких можна певним чином вплинути. На «Бандерштаті» вони можуть не тільки відпочити, але й почерпнути дещо з історії УПА, поспілкуватися із ветеранами УПА тощо. Крім того, на нашому фестивалі заборонений продаж алкоголю. Порівняно з багатьма фестивалями у нас значно менше виникає проблем із цим.

Також на території «Бандерштату» буде наметове містечко, польова кухня. Ми хочемо, щоб табір «Сонячний» на 2 дні перетворився на справжній Бандерштат.

Розмовляла
Ольга Богачевська

Бандерштат | <http://bandershtat.org.ua>

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ПО-УКРАЇНСЬКИ

Незалежність – слово, яке здебільшого асоціюється зі свободою. Вона буває різною, кожен із нас хоча б колись прагнув до незалежності: у школі, на роботі, в університеті. Це вічне прагнення людини до волі, чи то пак, до польоту духовного. І коли ми отримували оту виміряну свободу, нам ставало легше, ми самостверджувалися, відчували себе особистостями. Щоб впевнитись у життєвій необхідності волі, впливайте пташку і посадіть у клітку, не завжди вона виживе за мкненою, а якщо виживе, чи залишиться собою?..

Для України «незалежним днем» стало 24 серпня 1991 р. Над новими вільними землями замаярив синьо-жовтий стяг, і залунало пророче «Ще не вмерла Україна». Згодом був надто болючий процес створення та ухвалення нової Конституції. Молода держава розвивалася, потроху ставала на ноги, хоч це було непросто.

Сьогодні Вона ступає у своє повноліття, це визначна дата, ще один рік свободи показав нам багато: ставлячись ще насторожено, до нас уже йдуть, нам простягають руку допомоги, нам вірять, і ми – повнолітні.

Зараз початок нового століття, згадаймо з історії, які втрати спіткали людей на початку минулого століття, нас стріла лишень обговорена всіма і всіма змальована криза.

Та незважаючи на всі незначні негаразди, у нас є те, що ніколи і ніхто не відбере – природні багатства та потужний інтелектуальний потенціал.

На літературній ниві, що здавалося, ніяк не підтримується державою, спостерігається значне пожвавлення, з'являються нові творчі об'єднання, нові книги, такі ж вітри змін дмуть і в науковій сфері, себто ми відкриваємо для світу свою Україну, я впевнений, що з часом поміж прізвищ лауреатів Нобелівської премії з'являться й українські прізвища. Світ почує і побачить, як українці вміють кохати, творити, думати...

Тому кожен із нас, здобуваючи для себе свою маленьку свободу у своїх починаннях, зробить грандіозний внесок в омріяну всіма, таку солодку, найвищу за своїм чуттям, свободу держави, що зветься незалежністю.

Ю х и м Д и ш к а н т

ПТАХА

**На море поїхала Світа
Не дивно, це ж літо**

Я би, звісно, могла розділитися на двоє, обрати якусь проблему і написати про обидва боки її медалі, але для цього у мене є друга половина – категорична і безкомпромісна. Існує ще один вихід: взагалі, не писати і теж поїхати на море. Але відпадає, шум прибою чекає на мене тільки у серпні, а зараз липень (я вам з минулого пишу). Ще є варіант написати про тренди сезону, щодо купальників, парео, пляжних капелюшків, всього, що пов'язано зі спеком та водою. Але щось нема бажання писати про таке. Пропозиції щодо літнього відпочинку теж відпадають, це так само легко, як намокнути в дощ.

То ж Світла не буде, залишається повна темрява. А що роблять у темряві? Ну... Може, кіно дивляться? Ні кіна не буде, Макс пішов. Ну, тоді буде музика. Теж не підходить, бо то вже зазіхання на володіння Мар'яни Гол. І що тепер? Є ідея!

Є тут у мене одне пікантне інтерв'ю, та щось воно не дуже у «пташиних» тенденціях. Та розповіді про нього, не виходячи за рамки таємного і забороненого, то якраз доречно і безпечно.

Перша згадка про цей, ще не надто масово відомий, гурт з'явилась у 4 (15) номері «Птахи» в інтерв'ю з «ХТМ». Досить скромна така заміточка, щось про проект із «Джмолами». Як

ви вже здогадалися, далі йти мється про останніх. Назва гурту виникла досить несподівано, чи то, навпаки, логічно і очікувано... Один з його учасників у зв'язку з особливостями дикції якось отак вимовив «джмелі». І пішло те славне слово у світ за славою і визнанням. Чи, може, так від надлишку вільного часу покотилося собі по світу шукати пригод.

Зрозуміти, ким цей молодий і суперечливий інструментально-вокальний колектив насправді є, і чи є взагалі, мені так і не вдалося. Але в їхньому беззаперечному вмінні весело проводити час жодного сумніву я не маю. До складу гурту входять четверо багатобіжучих талантів. Чи то їх так шалений успіх «бітлів» надихнув зібратися саме вчораш, чи, може, російський фільм «4», чи то «курочка ряба» (дід, баба, миша, курка – якраз четверо). Обирайте самі, вони не зізнаються. Ходять чутки, що на початку в їхньому складі було п'ятеро людей. Свого колегу під нещасливим п'ятим номером довелося вигнати за прогули. Один з учасників розповів мені по секрету, що бухгалтером у них працює Кучма. Чи то сам експрезидент нашої великої держави, чи так, однофамілець. У найближчому майбутньому команда йде у наступ з дебютним кліпом. Сценарій уже готовий, хлопці теж, лише

довелося ввімкнути камеру.

Коротко про учасників:

Гарик – блондин з блакитними очима, невтомний мисливець за жіночими серцями (поки що вільний).

Едик – високий, бородастий брюнет, неодноразово помічений у супроводі чарівної леді (шансів жодних).

Ігор – все за списком: борода, темне волосся, високий, але без супутниці. Цілеспрямований і кокетливий.

Останній учасник (ім'я якого засекречено) – постать осяяна неймовірним позитивом, багатьма талантами, особливо римоплетінням, не ділом, а словом підкорює серця.

Ну все, я і так забагато розповіла. Чекайте, і вони прийдуть, слухайте – і ви їх почуєте.

835 КОРДОН GRANICA

Європейські Дні Добросусідства проводитимуться 29-30 серпня 2009 року на українсько-польському кордоні у Кречові-Нововолинську (Іваничівський р-н., Волинська область) – Крилові (Грубешівський повіт, Люблінське воєводство) біля 835-го прикордонного знаку.

У рамках Днів Добросусідства, організаторами яких є МГО «Академія Української Молоді» (Львів), «Асоціація Молодих Реформаторів» (АМоРе) (Луцьк), спільно з Фондацією Духовної Культури Пограниччя (Люблін) заплановане проведення низки соціально-культурних та молодіжних заходів. Дні Добросусідства на кордоні – виявлення того, що хочемо долучитися до будівництва мостів між народами, які творять Європейську спільноту, а також звернути увагу громадськості на важливість розвитку транскордонної співпраці та партнерства між ЄС та Україною. Захід має значення та роль єднання і братерства, служить розвитку українсько-польської співпраці та євроінтеграції, особливо важливих у прикордонному регіоні в рамках розширення Шенгенської зони та у контексті приготувань до Євро-2012.

Участь у Днях Добросусідства створить можливість об'єднати наші зусилля для реалізації спільних ідей, представити свою організацію в цікавий, оригінальний та активний спосіб, знайти нових партнерів, а також долучитися до

творення відкритого та привітного кордону.

ЄВРОПЕЙСЬКІ ДНІ ДОБРОСУСІДСТВА – 2009 Транскордонний ярмарок:

- зустріч представників місцевої влади та органів державного управління;
- інтеграційні заходи для дітей та молоді;
- виставка фотографій на тематику, пов'язану з прикордонням;
- презентації проектів, пропозицій транскордонної співпраці;
- презентації культурних, економічних, господарчих досягнень;
- зустріч представників малого бізнесу Польщі та України з прикордонних регіонів;
- виставка інноваційних технологій агротехнічного обладнання, агротуристичний ярмарок;
- презентації організацій, культурних, освітніх, релігійних товариств, об'єднань національних меншин;
- виставка мистецьких творів, регіональної народної творчості;
- кулінарний пікнік з традиційною кухнею.

ФУТБОЛЬНИЙ МАТЧ

Музичне дійство, концерт, фест «Кордон 835»:

- виступи музичних виконавців з України та Польщі;
- трансляція концерту польським та українським телебаченням;
- виступ почесних гостей та вручення відзначень, нагород людям, які долучилися до побудови європейського добросусідства та діяльності у сфері транскордонної співпраці.

Прямі включення з місця заходу: брифінги, коментарі, дискусії з запрошеними почесними гостями та експертами на тему політики добросусідства Європейського Союзу та України.

Досвід у 2008 році: Концерт «Кордон 803», який проводився 30 серпня 2008 року за участю «Океану Ельзи», «Тартака», «Бум-боксу», Kaі, «Karimski Club» та «TL-ove», відбувся значною суспільно-медійною луною як на локальному, так і на міжнародному рівні. Про це свідчить значна кількість учасників, позитивні відгуки у пресі, репортажі на телебаченні, а також присутність високопосадових делегацій з України та Польщі. З перспективи часу видно, що це був дуже вдалий, успішно проведений на високому мистецькому та організаційному рівні, найбільший концерт на західному кордоні України (www.kordon803.com.ua)

ХТО ВЖЕ ПІДТРИМУЄ ЦЕЙ ЗАХІД:

Державні прикордонні Служби України та Польщі, Посольство України в Польщі, Посольство РП в Україні, Польський Інститут в Києві, Львівська та Волинська обласні адміністрації, Люблінське воєводство.

ПТАХА

НЕВЕРЛЕНД ПО-УКРАЇНСЬКИ, АБО АБАБАГАЛАМАГІЯ

Що ви знаєте про Неверленд? Та ні! Стоп, стоп! Не про приватне ранчо Майкла Джексона (чи то кого вже там зараз!), а про казкову країну-острів, геніальну вигадку Джеймса Баррі, куди втікають діти і де немає зовсім осіб, які чванливо величають себе «дорослими»! Ну? Й досі неточні координати?! Ох, ну а про Пітера Пена ви хоч чули? Так, так, про хлопчика в зеленому береті, який умів літати і дуже не хотів (або ж, правильніше сказати, не умів) дорослішати. Нарешті, згадали! Хоча мова у нас піде не про вигадку Джеймса Баррі, а про не менш геніальне творіння українського чарівника, країну із назвою на карті «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА».

Іван Малкович

УРОК ІСТОРІЇ (про створення, устрій, правителя)

Як і в будь-якій іншій чарівній державі, у нашій також є свій добрий маг. У країні Оз – Гудвін, в Нарнії – Аслан, у Ширі – Гандальф, а в «А-ба-ба-га-ла-ма-зі» – Іван Малкович, який і створив цю країну до найдрібнішого камінчика десь на бордюрі. Немає жодного українського видавництва, чия назва так швидко асоціювалася б з іменем, як «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» з Іваном Малковичем. Починалося все у далекому 1992 році. Тоді, одразу після розпаду Радянського Союзу, у Малковича виникла ідея власного видавництва. У той час він переслідував одну-єдину ціль: видати абетку, яка починалася б з ангела! Щоб на літеру «А» був не апельсин, не азербайджанка, не акула, а АНГЕЛ, чого у старій державі не можна було здійснити.

На сьогодні «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» є найстаршим і найуспішнішим видавництвом дитячої літератури незалежної України. Івану Малковичу вдалося побудувати унікальну економічно вигідну модель виробництва, продуктом якого є штучний товар – книги, котрі можна порівняти хіба що з витвором мистецтва, які купують, щоб милуватись ними, колекціонувати, а прочитання – вже супровідний елемент.

Як уже згадувалось, Іван Малкович є засновником видавництва, а також за сумісництвом його власником і головним редактором. Крім нього, штат робітників налічує якихось сім осіб (у різні часи була інакша цифра, проте коливається вона приблизно в цих межах). Дуже мало, скажете ви, як для такої імперії, проте то лише верхівка айсберга, а головний потенціал – це позаштатні працівники, в основному художники, серед яких найбільшими вкладами можуть похизуватись Владислав Єрко і Кость Лавров.

Ех, чого ж ви мене не настикали по макітрі!! Я ж ледве не забула головного! Який же урок історії без історії про виникнення назви королівства? А тут ще й така дивина – «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», набір, звуків на перший погляд (але наголошую – НА ПЕРШИЙ ПОГЛЯД). Насправді ж назва запозичена з дитячого твору Франка «Грицева шкільна наука» і означає вона ніщо інше як абетку. Так її величав Гриць, ну а потім ще й гусак, але то вже інша розповідь, щось мене понесло...

УРОК ГЕОГРАФІЇ (про населення, населення, населення)

За роки свого існування видавництво підготувало близько 100 назв книжкової продукції загальним накладом понад 4 млн. примірників. Не так то й багато, як на досить солідний шлейф історії. Таке правило (кількості) діє у звичайних видавництвах, а не в тих, де кожна книга – витвір магічного мистецтва чарівника, що змішує увесь потенціал держави (художників, дизайнерів, авторів) у надзвичайно дієве зілля «Якісна книга». Над кожним виданням робота триває від 1 до 3 років, а над окремою ілюстрацією до 4 тижнів. Мікстура не з легких, чи не так?

Перше видання «Українська абетка» вийшло небувалим тиражем – 50 тис. прим. – у картонному оформленні, а отже, недешевому. Навіть у наш час, коли середній тираж української книги становить 3-5 тис. прим., це небувалий наклад. Але книга розійшлась доволі успішно. Лише єдине засмутило Малковича – те, що держава не дуже поривалась купувати його видання для шкіл. Що ж, мабуть, чиновники ще тоді не звикли до абетки, яка починається з ангела.

А потім понеслось... Купа нових ідей, нових серій (саме в такому напрямі, серійному, і працює видавництво). Найбільш привілейованим мешканцем Абабагаламагії є все-таки «Снігова королева», права на яку викупило багато іноземних країн, а у Великобританії вона стала лідером різдвяного продажу 2005 року, обігнавши «Острів скарбів» і того ж таки «Пітера Пена». Оригінал картини Владислава Єрка з обкладинки цього видання коштує близько 25 тис. євро!

Незмінними рецензентами будь-якого твору для Івана Малковича лишаються його сини – Тарас та Гордій. У міру підростання хлопців ростуть і вікові адресації серій: так у 2008 році розпочала життя «Доросла серія». А до цього були і «Міні-диво», і «Книги, які здолали час», і «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА – поезія», і «СміхоТерапія», ну і, звичайно, славнозвісний «Гаррі Поттер».

УРОК ЕКОНОМІКИ (про все, що дає прибуток чи не дає його)

«А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» справедливо вважається одним з найуспішніших видавництв

України. Важко було передбачити такий комерційний успіх з огляду на незвичайний формат книжкової продукції та особливості економічної політики. Але справжній бізнес-прорив розпочався після видання «Гаррі Поттера».

Іван Малкович широко практикує продаж прав на книгу закордон що до її виходу у світ. Це дає змогу покрити чималі гонорари авторам, художникам, дизайнерам. Дивним є вже той факт, що право на публікацію книги іноземці купують в українських видавців, адже більш поширеним є досвід з точністю до навпаки. Що й казати про успіх видавництва, коли його продукцією цікавляться такі світові видавничі гіганти як англійське «Templar» чи американське «Knopf». Проте прибуток – не головне для Малковича. Своєю серією «Міні-диво» (книжечок за 1 гривню) він довів, що гарна книга повинна мати такого ж читача, а товщина його гаманця – це вже фоновий фактор.

УРОК ПОЛІТОЛОГІЇ (про політику, експансію закордон)

Якщо ставити перед собою завдання говорити про щось УКРАЇНСЬКЕ, то годі шукати нам чогось більш УКРАЇНСЬКОГО, аніж видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА». Воно веде принципову політику лише україномовних видань, хоча, зазіхнувши на ринок російськомовної книги в нашій країні, можна було б отримувати куди більш прибутки! Але не про фінанси, певне, йде мова.

У 2004 році Іван Малкович дав дозвіл на відкриття філії у Москві (за умови, що на кожне видання матиме приписку «Книга без права продажу в Україні»). Це поки єдина закордонна філія видавництва, проте наступним кроком іноземної експансії Малкович обрав Австрію, аби мати свою нішу на німецькомовному ринку дитячої книги. Хоча це далеко не фінал у звершеннях великого королівства «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА».

Ну, а тепер ще один невеличкий ліричний відступ, чи то вже ліричний фінал. Якби Пітер Пен не був вигаданим персонажем, а мешкав у наш час, то він би не носив зеленого кашкета, а скоріше простісінькі собі потерті джинси, сорочки навипуск і кольорові футболки. І був би в нього паспорт, в якому каліграфічно виводилось ім'я «Іван Малкович», але в якому не було б місця графі «Вік» і «Дата народження». І країна його б звалася не Неверленд, а ще більш загадково – «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА». Але так само у цій державі не було б місця особам 15+, адже й хто відчує себе на більше, коли тримає в руках книжковий витвір експортом з цієї країни?!

Таня Гранкова

„I WAS VERY TOUCH BY THE LOVE OF MY FANS, FROM ALL AROUND THE WORLD”

Вона молода і талановита. Її пісні посідають перші сходинки всіх світових чартів. За свою творчість вона отримала багато музичних нагород, серед яких 10 Romania Awards. Її хіти «Love» і «Hat» майже в кожного стоять на мобільному рінгтоні.

Хто ж вона?

Популярна румунська співачка INNA.

Дюймовка: Розкажи про свій перший концерт? Як це було? Що ти відчувала?

INNA: Мій перший концерт відбувся в Румунії і був дуже вдалим. Я не можу передати своїх відчуттів.

Дюймовка: Яка твоя дитяча мрія?

INNA: Усе своє життя я хотіла співати і я дуже щаслива, тому що моя мрія втілена в життя.

Дюймовка: А ти маєш музичну освіту?

INNA: Я почала навчання з 8 років.

Дюймовка: Ти пишеш пісні чи музику?

INNA: Ні, всі мої пісні продюсує і пише для кінцевої гри Wim.

Дюймовка: Який улюблений стиль музики?

INNA: Танцювальний.

Дюймовка: Що зворушує твоє серце?

INNA: Я дуже зворушена любов'ю моїх фанів зі всього світу.

З любов'ю Inna.

Довідка: справжнє ім'я Олександра. Має диплом політолога. Народилась і виросла в Бухаресті (столиці Румунії).

— дуже відкрита і щира людина.

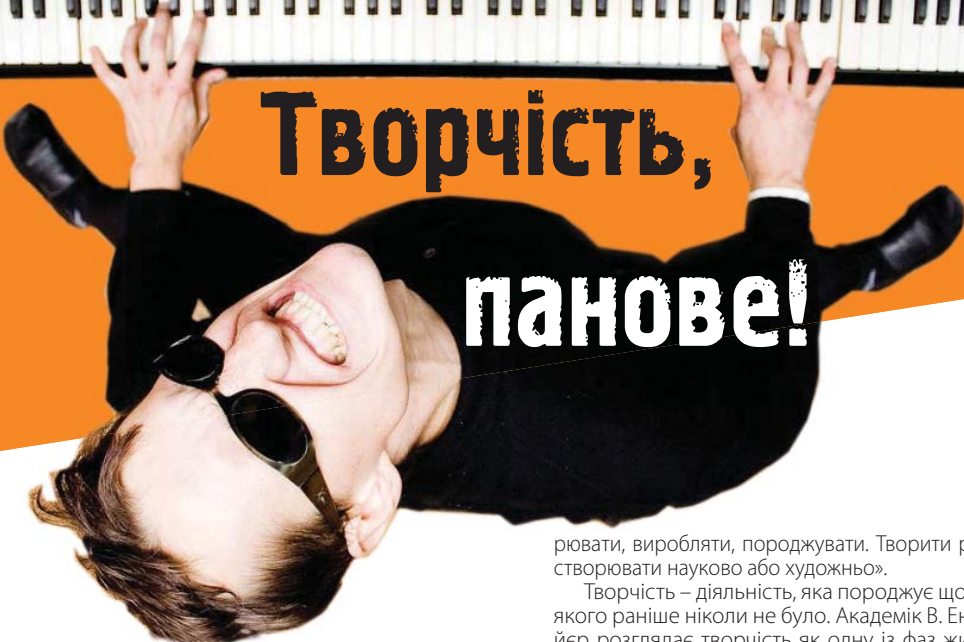
Дюймовка

(Світлана Кузьминець)

Фотограф: moment_witness (Андрій Рудий)

А від себе додам, що Inna

Творчість, панове!

Творчість. Здавалося б, всі знають, що це таке, та коли я просив людей дати визначення цьому слову, не кожен спромігся на відповідь. Це свідчить про високу природу цього незбагненного процесу. Із творчістю стикаються всі: і сталевари, і водії маршруток... проте, є когорта людей, що приречені на творчість – актори, письменники, художники, музиканти...

Таємниця феномена творчості сягає своїм корінням у сиву давнину становлення та розвитку людських знань, культури, цивілізації. Перші підходи, спроби силою розуму осягнути проблему творчості знаходимо вже у філософії Стародавньої Греції.

Платон (427-347 ст. до н.е.) вважав, що в основі творчості є світова Душа. Все, що викликає перехід від небуття в буття – творчість, і, таким чином, створення будь-яких творів мистецтва і ремесла можна назвати творчістю, а всіх створювачів – творцями. Згідно з Платоном, є два «роди» творчості: людська і божя.

Божя творчість створює вічні цінності. Творчість людини залежить від божої іскри, визначається і обмежується відповідно часовими рамками, проявляється у творчих справах філософа, царя-правителя, державного діяча, лікаря, пророка, поета, ремісника або землероба і т. д.

Оригінально вирішується концепція творчості у трактаті Івана Франка «Із секретів поетичної творчості». Автор привертає увагу до ролі суб'єктивного фактора у становленні творчого таланту.

Сутність, природа творчості в теоретичній літературі тлумачиться неоднозначно. Так, словник В. Даля визначає поняття «творити» як «давати буття, ство-

рювати, виробляти, породжувати. Творити розумом, створювати науково або художньо».

Творчість – діяльність, яка породжує щось нове, якого раніше ніколи не було. Академік В. Енгельмейєр розглядає творчість як одну із фаз життя, рух від старого до нового.

Він наділяє творчими функціями живу природу. Його послідовник Блох поширює творчі функції і на сферу неживої природи.

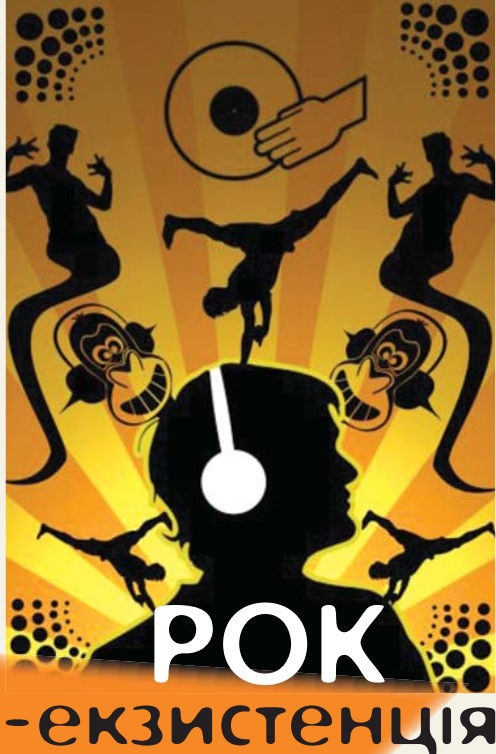
З цього, далеко неповного, переліку визначень творчості чітко окреслюються два підходи до проблеми.

В основу першого підходу покладено діяльність, яка спрямована на створення духовних і матеріальних цінностей. Але творчість не є синонімом діяльності і новизни. Щодо другого підходу, то тут природа творчості тлумачиться розширено, жива і нежива природа наділяються творчими потенціалами.

Фактично творчість ототожнюється з об'єктивним розвитком природи. Людська пам'ять зберігає і проносить через віки і тисячоліття лише такі соціально-духовні цінності, без яких народ не може мати своєї ментальності, неповторності, можливості сходження до найвищих вершин прогресу. Серед них такі феномени сучасності, як: свобода, гуманізм, мир, істина, добро, справедливість. З повним правом до них можна зарахувати і феномен творчості. У ньому закладена життєствердна, зорієнтована на майбутнє, енергія. Адже суспільний, науковий і духовний прогрес породжується діяльністю тисяч і мільйонів творчих особистостей. Люди творчого злету порушують інертність суспільства, здійснюють реформування, а то і лам того, з чим суспільство жилося, що для нього стало звичним, стабільним. Кожен наступний виток людського прогресу – це згусток енергії, розуму, почуття, волі творчих особистостей.

Ю х и м Д и ш к а н т

№ 7-8, 2009 13

У світі завжди існувала опозиція. В політиці, де вона іноді може бути єдиною рушійною силою, в суспільстві й у мистецтві, де стає рубежем між відмиранням старого та зародженням нового. XX століття у цьому плані було чи не найактивнішим. Модернізм, який заперечував існуючу до нього мистецьку епоху, згодом сам став запереченим його наступником – постмодернізмом, а ще скасування рабства, тоталітаризму, поширення демократії та один із найвагоміших чинників змін – зникнення цензури. Родючий ґрунт для народження нової епохи у літературі, музиці, образотворчому мистецтві, кінематографі, епохи, яка в більшості випадків гостро та критично сприймається минулими поколіннями.

А теперішнє покоління для нової епохи – це молодь, яка у 50-60-х роках була домінуючою частиною суспільства. І це була не просто сіра маса, а повноцінна спільнота з притаманними їй максималізмом, бунтарством та моральною силою, що прагнула до свободи, рівності, простоти, до чогось, створеного ними або для них, а не насадженого старшим поколінням. На Заході поширювалися неформальні рухи хіппі, панків, модів, які повністю відкидали загальноприйняті життєві і моральні норми, залишаючи сім'ю, цивілізацію.

Рок-н-рол, що побачив світ у 50-х роках, став якраз епіцентром молодіжного самовираження. Він увібрав у себе і ритм-н-блюз, і джаз, і кантрі та став початковою щаблюною для розвитку рок-музики. Заслухані до дірок платівки Чака Бері, Літл Річарда, Джері лі Льюїса, Елвіса Преслі, концерти, божевільні фанати – батьки серйозно захвилювалися за підростаюче покоління, вважаючи рок-н-рол музикою-виродком.

Цього не було б, якби рок був просто музикою. Вона ж настільки жива, тому що пишеться самими музикантами, народжується з їхнього власного життя. Електро-гітара (одна, а то й дві), ритм-секція (себе барабани і бас-гітара), іноді клавішні (синтезатор, електроорган або справжнє фортепіано) і вокал як центральна складова. Рок-музикантам начати на рейтинги і чарти, ретельно продуманий імідж (хоча позиціонування самих себе як «поганих хлопців», котрі роблять, що хочуть і поводять себе, як хочуть, не ганяючись за славою, іноді виглядає як самопіар та позерство у найяскравіших їх проявах). Та, попри це, невеличкий список рок-гуртів давно вже стали легендами, збираючи повні стадіони, зірки на алей слави та молодих музикантів, для яких їхня творчість є еталоном.

Про світову рок-музику можна писати багатомі томні книжки, але цього разу нам цікаво, як ішли справи у нас, на теренах спочатку Української Радянської Соціалістичної Республіки, і вже потім – незалежної України. І чи взагалі існує термін «український рок» як такий.

Сцена перша. Вітчизняна.

У нас усе було трохи складніше, ніж у Штатах чи Великобританії. По-перше, Україна і Радянський Союз у розвитку рок-музики трохи відставали. По-друге, рок-н-рол, від якого дуріла американська молодь, у нас в країні вважався ідеологічною диверсією. Що вже говорити про свою власну рок-сцену. Мистецтво і культура підлягали жорсткій цензурі, і все, що вважалося антирадянським, було приречене на знищення.

Перші в Україні рок-гурти з'явилися «у підпіллі», проводячи репетиції та міні-концерти в гуртожитках, квартирах друзів та закладених приміщеннях. У часи «відлиги», у другій половині 60-х, на світ з'явилися перші гурти, що грали музику на кшталт «Rolling Stones», «The Beatles». Серед них були «Еней», «Березень», «Друге дихання», «The Ones». Влаштовувалися перші рок-концерти, що збирали новоспечених рок-любителів.

«Празька весна» як надія людей на свободу та вільне самовираження закінчилась у серпні 1968 року, коли тиск на культуру з боку влади знову запрацював з новою силою. Визнавалась лише естрадна музика у виконанні вокально-інструментальних ансамблів. Вони були закріплені за своєю філармонією, репертуар створювався членами Спілки композиторів і допускався до виконання лише після затвердження художньою радою.

Тоді музиканти розділились. Дехто «втискався» у поставлені рамки, почавши грати більш нейтральні арт-рок, джаз-рок – це гурти «Репортаж», «Арніка», «Ореол», «Кредо», «Кроссворд», «Крок». Інші, лишаючись вірними ідеології та власній музичній спрямованості, повернулись «у підпілля». Це був період застою не тільки у політиці, а й у мистецькій, поетичній, музичній, літературній сферах. Через це чимало музикантів залишили батьківщину в пошуках кращих можливостей у сусідній Росії.

Рок-музика гучно зазвучала у 80-х, після перебудови, появи свободи слова та гласності. У домівок з'явилися магнітофони, і на платівках «Мелодія» такі популярні російські гурти, як «Кино», «Алиса», «Аквариум», «Зоопарк», «Наутилус Помпилиус», «Странные Игры», популяризували рок в Україні. Тепер наші «відформатовані» ВІА заграли справжній рок. Потроху відкривалися перші рок-клуби, які влаштовували концерти та тісно співпрацювали між собою. З порогу київської «Кузні» вийшов не один відомий гурт.

На той час важкий рок грали такі музиканти: «Едем», «Перрон», «Квартира 50», «Титанік», «Кому Вниз». «Альтернативниками» були «ВВ», «Раббота Хо», «Колезький Асесор». Виступи стали більш активними та людними.

Перепустку на велику сцену для багатьох рок-музикантів і не тільки став фестиваль «Червона Рута», який традиційно проводиться раз на два роки. Дебют у цьому заході у 1989 році в Чернівцях став зірковим часом для «Братів Гадюкіних», «Зимового Саду», «Кому Вниз», «ВВ», нашої луцької команди «Незаймана земля» (зайняла третє місце в номінації «рок-музика»). За ними у 1991-му прийшли «Плач Єремії», «Табула Раса» й відомі всім львів'яни, піонери укророку – гурт «Мертвий Півень», у 1997-му – тоді ще лучани «Тартак», «Спалахнув шифер» (тепер «De Shifer»), у 1999-му – «Спідвей» (наразі існує гурт «Хорта»), «Димна

ПТАХА

Суміш», у 2001-му – «Крихітка Цахес» і «Сбий Попілз», у 2003-му – львів'яни «Верховна Зрада», а у 2007 році звідти з перемогою приїхали знову ж таки луцькі хлопці з гурту «Ауткрай», а також «Кремпл», «Хай Вей».

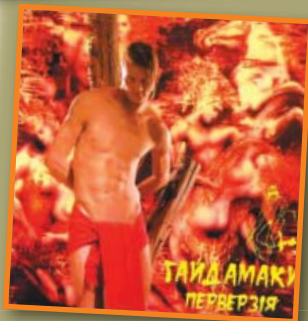
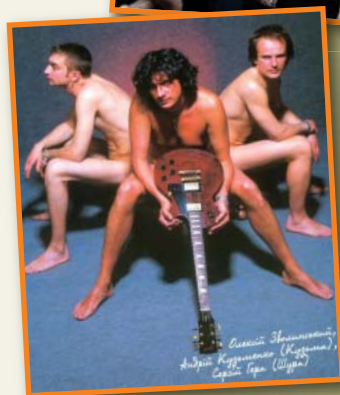
Починаючи з 90-х, поширюється стильова різноманітність рок-музики, та представляють свою творчість все більше й більше гуртів. Від хеві-металу до хард-кору, від брит-попу до поп-року, від альтернативи до панку – українська музика охоплює майже всі основні розгалуження року. Слухачам уже давно відомі «Друга Ріка», «Океан Ельзи», «Плач Єремії», «Скрябін», «Тартак», «Мотор'рола», «Мандри», «Гайдамаки», «Брати Карамазови» тощо. Дуже часто на різноманітних форумах можна зустріти твердження, що це не рок взагалі, а давно комерційний запопсований продукт (хоча такі гурти, як «Rolling Stones» та «Pink Floyd» знімають відеокліпи, отримують нагороди MTV, і це абсолютно не заважає їм носити статус рок-легенд). Інші рок-гурти, як-от «Вій», «Тінь Сонця», «Димна Суміш», «Фліт», «Карна», «Анна», «Tol», «Skinhate», знайомі вужчому колу слухачів і знаходяться поза сучасним шоу-бізнесом (на жаль чи на щастя? скоріше на щастя?).

Буквально кожне місто України має декілька десятків молодих прогресивних гуртів, які дають концерти та мають шанувальників, але не мають можливості (найчастіше фінансової) записуватися у студії, видавати платівки та мати широку ротацію на радіо чи ТБ. Якби не було сумно це визнавати, але сьогодні в зоні популярності поверхова низькоякісна музика для корпоративів та невибагливого слухача старшого шкільного віку. Чимало дійсно талановитих та багатообіцяючих музикантів так і лишаються андеграундними та під назвою «неформат».

Єдина можливість рок-гуртам проявити себе перед широким загалом – це open-air фестивалі, яких, дякувати Богу, у нашій країні достатньо (єдиний мінус – все менше і менше таких заходів лишаються безкоштовними). Серед них: «Славське рок-фест» (селище Славське, Львівська область), «шNU-ROCK» (Чернівці, фест існує з 2006 року), «Тарас Бульба» (Дубно, один з найстаріших, вхід вільний), цьогорічний «Global East Rock Festival» за участю зарубіжних гуртів (Київ, спорткомплекс «Чайка», цього року за квиток здеруть 600-750 гривень!), «ПроРок» (Київ, аеродром «Чайка», ціна квитка приблизно така ж), «Рок у Майбутнє» (Таврійськ), «Чайка» (однойменний аеродром, найпотужніший український фест), «Рок Січ», «Зборів-фест», «Рок-екзистенція», «U. Rock» та ін.

У нас на Волині останні роки проводяться «UpFest» (Луцький замок), «Бандерштат» (с. Гаразджа), «Форпост». Колись був дуже популярним фестиваль альтернативної музики «Інший Вимір», де одного разу у журі були помічені Сашко Положинський з «Тартака» і Олексій Согомонов, сьогодні продюсер гурту «Бумбокс», та, на жаль, з невідомих причин фест канув у небуття... Рок-музика звучить на фестивалях «Нівроку», «Гніздо», «Фортеця», «Фортмісія», «Свірг», етно-рок – на фестивалях «Країна Мрій», «Шешори», «Під камінь».

Д а л і б у д е...

ЗАХАР ЗРОБИВ ПОДАРУНОК БАТЬКІВЩИНІ!

Захар зробив подарунок своїй Батьківщині! До Дня Незалежності України слухачі отримали пісню, яка викликає не лише патріотичні почуття, але й велику любов до країни, у якій всі ми живемо. «Україно моя» – так може сказати кожен із нас, кожен, хто цінує, поважає, дбає і робить все для того, щоб його держава була найкращою! Автором слів і музики є, як завжди, сам Захар. Зважаючи на те, що пісня вражає усіх після першого ж прослуховування, «Україно моя» можна із впевненістю назвати неофіційним гімном України. Особливе враження на вас справить текст твору, і якщо ви готові відчуття, як Вашим тілом «пробігають мурашки» – шукайте в ефірі пісню, яку вам презентує Захар!

МУЗИЧНІ НОВИНИ

ПТАХА

ДО НОВОГО АЛЬБОМУ «ОТ VINTA» «ПОТОМ І КРОВ'Ю»

увійдуть дві кавер-версії пісень гурту «Вася club». Ідея додати ці бонуси до платівки виникла після участі «гвинтів» у концерті пам'яті засновника «Васі клубу» – Василя Гонтарського – якому 10 липня мало б виповнитися 45 років. Благодійний концерт відбувся 11 липня в Києві, і для цієї події «україб-ли» зробили власні переробки треків «Шіді-Ріді» та «Ла-ла-ла». «Пісні «Васі клубу» нам дуже підходять за настроєм. Чесно кажучи, було важко зупинитися на якихось двох композиціях, – розповідає фронтмен «От Vinta» Юрій Журавель. – Тому ледь не до останнього дня ми займались вибором речей, і на концерті навіть довелося мати шпаргалку з текстом, на всякий випадок. Але все це не завадило нам донести до публіки зміст цих пісень з нашим драйвом».

НА ЗАКИНУТОМУ ХУТОРІ ВІДКРИЮТЬ КІНОТЕАТР ТА ЗАГРАЄ «ПЕРКАЛАБА»

Як повідомило «Молоде Радіо», у перші 2 дні серпня відбудеться дійство, яке може претендувати на статус найекстремальнішої події цього багатого на музичні події літа. У закинутому хуторі на Чернігівщині – найближча зупинка автобуса 12 км, немає навіть магазину – відкриють кінотеатр, де цілу ніч дивитимуться фільми. Головним із них буде кіно про гурт «Перкалаба» польського виробництва. Після перегляду наживо виступить і сам гурт. «Острів Обирок» – закинутий хутір на Чернігівщині, під Бахмачем – у якому 2007 року виникло еко-мистецьке поселення.

14:00-15:00
урокисте відкриття кінотеатру на Обирку
(гурт Прогрес, 62)
Періодика фільм «Перкалаба» (журн. Писанка)
Під час відкриття показу фільму

21:00
концерт гурту «Перкалаба» /Україна/.
Кур'єр Обирок (гурт Прогрес)
Вийди на природу 2 год. Для гостей 12 год.
Далі по стадіону на безплатному автобусі

24:00
ніч переглядів
Кінотеатр на Обирку (гурт Прогрес, 62)
Під час відкриття показу фільму

1 серпня

КІЛЬКА КАДРІВ ІЗ ФІЛЬМУ ПРО УКРАЇНСЬКЕ КІНО, АБО НЕДОПИСАНИЙ СЦЕНАРІЙ

Сцена № 1

Починається ця історія року 1893 у Одесі. Герой – головний механік Одеського Новоросійського університету Йосип Тимченко. Це людина, яка винайшла, сконструювала і використала перший кінознімальний апарат. Більше того, Тимченко виготовив перший апарат для кінорепродукції і півтора місяці (з 7 листопада по 20 грудня 1893) розважав Одесу показами перших у світі фільмів: зафільмовані ним вершники і метальники списів. Отак, верхи і зі списом, з'явилося українське кіно.

(Історична ремарка: 1958 року на Всесвітній виставці у Брюсселі за результатами опитування Бельгійської кінематики 117 видатних критиків «Землю» включили до 12-ти кращих фільмів в історії).

Сцена № 2

Тимченків сучасник Альфред Федецький – фотограф. Дія відбувається у Харкові. Надворі вересень 1896 року.

Федецький знімає кілька сюжетів-хронік і влаштовує у Харківській опері кіносеанс. До повного щастя – бути першим у світі – не вистачило кілька кроків, чи то пак місяців: у Парижі уже встигли провести перший публічний кіносеанс.

І як почалося...

кою), «Москаль-чарівник», «Наймичка», «Богдан Хмельницький» (за п'єсою М. Старицького) – майже весь класичний театральний репертуар у 1900-их перетворився на фільми. Причому, королевою екрану стає Віра Холодна.

(Німі, але жваві картини розказують про реконструкцію одеського та ялтинського кінопідприємств; введення в дію (1928) надсучасної київської кінофабрики, майбутньої Київської кіностудії ім. Довженка.

Сам же Довженко в цей час приходить у кіно фільмами «Звенигора» (1928), «Арсенал» (1929), «Земля» (1930). Його творчість піднесла українське кіно до світового рівня.

Довженкова праця спричинила виникнення українського поетичного кіно. Про нього (кіно) згодом.

У цій же частині нашого фільму на екрані з'являються задумані обличчя Леся Курбаса, Майка Йогансена та Юрія Яновського, які стали провідниками модернізму в українському кіно.

За ними одразу з'являється Іван Кавалерідзе – скульптор, сценарист, режисер, фільми якого («Прометей», «Запорожець за Дунаєм») – щось цілком оригінальне для нашого і не нашого кіно.

Третя сцена

«Наталка Полтавка» (у головній ролі з Марією Заньковець-

СУБТИТР 1: на чорному фоні напис «1919 – одержавлення кіно!».

Наступна сцена – 1930

Музика? Музика! Не просто музика – а «Симфонія Донбасу» – перше українське кіно зі звуком. Дякуємо то-варишеві Дзизі Ветрову за цей прорив, без якого 14 років по тому не мали б ми Оскара за «Райдугу» (1944) Марка Донського у номінації «найкращий іноземний фільм».

Ще одна сцена, поетична

Коли мова про українське поетичне кіно, то одразу виринають імена Сергія Параджанова, Юрія Іллєнка, Леоніда Осика, Миколи Мащенко – це великі режисери, які привели у кіно великих Миколойчука, Шумського, Степанкова, старшого Ступку.

Цими людьми створені шедеври світового кіно «Тіні забутих предків» (1964, режисер Параджанов), «Криниця для спраглих» (1965) та «Білий птах з чорною ознакою» (1971, реж. Ю. Іллєнко), «Камінний хрест» (1968, Л. Осика), «Довгі проводи» (1971) Кіри Маратової, «Вавилон-XX» Івана Миколойчука та ін.

(Авторська ремарка: Хто не дивився – переглянути! Все!)

Оскільки наш фільм добрий, то ми уникаємо розповідей про розправи над творчістю цих класиків та ними самими.

Передостання сцена. Найсучасніша

1991 і далі – роз-
державлення і далі!

Ми помаленьку
переміщаємо свою
увагу десь на маргі-
нес, куди сходяться
справжні мітці, за-
лишені державою
напризволяще. Але
робота тут кипить!

Згадаємо Оле-
ся Ярчука з його
«Голодом-33», Кірі-
єнкове «Помаран-
чеве небо», Слабо-
шпицького, якого
занесло аж у Петер-
бург, і його «Жах» та
«Діагноз».

Починаючи із
вершників зі списа-
ми, доїхало наше кіно до трамвая з ведмедями.

У 2003 році анімаційний фільм Степана Ковалю
«Йшов трамвай №9» отримав срібного ведме-
дя на Берлінале.

Маємо надію, що рух не припиниться і пер-
ше наше номінування на Оскар із «Мамаєм»
Олеся Саніна тому сприятиме.

Остання сцена

Її допишуть після нас.

На цьому сценарій обрива...

Роман Романюк

ПТАХА

«hiphop iz dead».

9+1 причина

10 тверезих причин того, що громадянин України, за паспортом – Хіп Хоп, не зник безвісти, а все ж таки знаходиться в одному з моргів країни, лишившись непізнаним рідними (якщо такі у нього були/є):

1. Не кожна хіп-хоп вечірка здатна зібрати заходу, що втратили дар мови через порожній зал; стюардів, які про себе проклинають всю цю бездарну культуру, що завадила привести у клуб мажорів – гарантів прибутку; пари організаторів у паніці і з першими сивими волосинами... 3 пункту №1 впливає непомітно наступний...

2. У більшості випадків реп читається для міліціонерів під сценою! Які, до того ж, стоять спиною!.., what a shame!!!

3. B-boys вимазують на себе не менший об'єм гелів-кремів, аніж середньостатистична випускниця школи, що у святковий день хоче бути най-най-най...

4. Пересічна особа, що займається граффіті, відростила собі таку гриву, чорну і сальну, що навіть кінч Бродського («посланець темряви і смерті!..») міг би їй позаздрити!

5. Кожний другий MC не слухав KRS-One'a, а що вже говорити про його вчення Хіп-Хопу («Це шо, які-та негр?»).

6. Усе частіше на стінах аерозолем можна побачити написи у стилі «Граффіті і реп нічого спільного не мають». О. І відразу покаут – рожевим кольором... (Найсериозніший і найпечальніший пункт).

7. Слово «реппер» у репперів викликає по-чуття відрази і сорому...

8. У Києві перед виступом «Смокі Мо» на дрес-кодi стояло «щось» у штанцях із латексу і ковбойській шляпі з леопардовою розкраскою.

9. Остання спільна щира туса «елементів хіп-хоп культури», відзначена мною, проходила під звуки ламання носів і борід... На лицях горіла нероздільна радість! Або ж горів біль (за логікою)...

10. Eeeee... Ця?.. А може, ця?.. Ні! Ось ця!.. Ай! Ти і сам її сформуєш. Усе ж під самим носом!..

Мир.
Товаришуйте з головою!

Денис (Denoma) Мисюра

6 СЕРПНЯ О 20.00 У ПРИМІЩЕННІ МУЗЕЮ «ЗОЛОТІ ВОРОТА» ВІДБУДЕТЬСЯ ВИСТУП «КРИХІТКИ»

СТАХА

Концерт стане продовженням музичного сезону в рамках проекту Національного Заповідника Софії Київської – «Відродження традицій Софії Київської». «Крихітка» про майбутній виступ: «Нам надзвичайно сподобався зал всередині Воріт, ми навіть не підозрювали що там так гарно – він дуже атмосферний, домашній, зі свічками на стінах – щось середнє між невеличкою церквою та клубом.

Цього разу неону, кіно та плазм не буде, обіцяємо просто камерний інтимний виступ. Чекаємо на всіх».

«ДИМНА СУМІШ» ГОЛОСИЛА ПРО ПОШУКИ КЛАВІШНИКА/СЕМПЛЕРА В ОДНОМУ ОБЛИЧЧІ

Довго шукати не довелося, вже незабаром гурт повідомив про свою знахідку, нею виявилась Катерина Роква, екс-вокалістка гурту «Buzzmonster», а нині фронт-вумен проекту «ІндіЯ». Причетність до останнього має гітарист «Суміші» Сергій Мартинов. Уже зараз гурт проводить репетиції в новому розширеному складі і обіцяє порадувати нас новою програмою восени.

ІV ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ФОТОКОНКУРС *У Вязі!* «СВІТ ДИТЯЧОЇ МРІЇ»

Мета фотоконкурсу – ствердження родинного виховання дитини як національної цінності, зміцнення засад відповідального батьківства, сприяння усвідомленню батьками свого обов'язку забезпечувати виховання дітей у сім'ї, формування громадської думки про необхідність забезпечення повноцінного розвитку дітей у сімейних формах виховання, відбір творчих робіт та ідей для створення нових ефективних зразків соціальної реклами в Україні.

Учасникам фотоконкурсу:

участь у фотоконкурсі може взяти кожен, хто захоплюється фотографією та бажає підготувати фотороботу відповідно до тематичної спрямованості фотоконкурсу, вимог до виготовлення та оформлення робіт.

Учасник може подати на фотоконкурс не більше п'яти авторських робіт з 1 серпня 2009 року по 31 серпня 2009 року.

Надіслані на фотоконкурс роботи мають відображати в динаміці реальні життєві ситуації, в яких центральною фігурою є дитина (діти) в життєдіяльності та взаєминах у сімейному оточенні. Зображене має стверджувати цінність дитини в родинному колі, пропагувати сімейні форми виховання, відтворювати світ дитячих мрій.

Номінації фотоконкурсу:

1. «Моя сім'я – найкраща у світі» - сім'я як середовище для виховання громадянина в любові, злагоді, на учінні, спільній грі, праці та відпочинку;

2. «Тепер я маю родину» - сімейні форми виховання (опікунські та прийомні сім'ї, дитячі будинки сімейного типу) як осередки виховання дитини в сімейному оточенні в любові, злагоді, на учінні, спільній грі, праці та відпочинку;

3. «Рідне село. Традиції сім'ї» - виховання дітей у сільській родині в гармонії з довкіллям, відображення першоджерел роду, зв'язку поколінь, народних традицій.

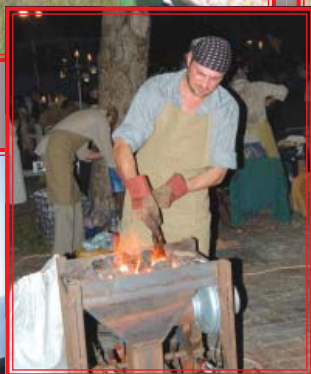
**АДРЕСА МІСЬКОГО ЦЕНТРУ СОЦІАЛЬНИХ
СЛУЖБ ДЛЯ СІМ'Ї, ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ:**

**м. Ковель, вул. Незалежності, 73, каб. 120,
контактний телефон: 6-17-48.**

ФОТОРЕПОРТАЖ

«ВІДКРИТА НІЧ У ЛУЦЬКОМУ ЗАМКУ»

Світлини
Володимира Лук'янчука

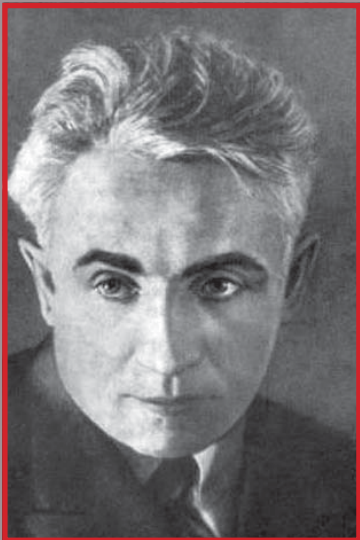
ФОТОРЕПОРТАЖ

ФЕСТИВАЛЬ «ФОРТМІСІЯ»

Світлини
Володимира Яроша

ПТАХА

Лесь Курбас:

ЗМІНИТИ СВІТ МОЖЕ ЛИШЕ МИСТЕЦТВО

ній праці не дали жити далі, у кого самого відібрали життя за надто загострене почуття патріотизму.

Олександр Янович (таке було його ім'я «в миру») з'явився на світ 25 лютого 1887 року в галицькому містечку Самбір. Від батька – досить відомого актора Степана Курбаса – до сина по крові передалося захоплення театром. І хоч мати була проти (заради неї Лесь після закінчення Тернопільської гімназії вступив до університету у Відень), він точно знав свою майбутню життєву дорогу. Вивчаючи мови, збираючи бібліотеку, уже там, за кордоном, Курбас-студент брав участь у спектаклях українських спільнот.

На 3-й курс університету Лесь Курбас повернувся у Львів – прекрасне та древнє місто тоді ще під польською владою. Там молодий режисер бере участь у постановці п'єс («Євреї» Є. Чирикова у 1909 році). Але через рік Курбаса відрاهовують з університету – за участь у демонстрації з вимогою відкрити у Львові український університет. У 1912 році Лесь Курбас потрапляє у Гуцульський театр Гната Хоткевича, потім – у «Руську бесіду» під керівництвом Йосифа Страдника, з її багатим репертуаром п'єс, опер і оперет та гастрольними містами України.

У театрі «Руська бесіда» Лесь Курбас грав різноманітні ролі

(особливо майстерно у нього виходили Гурман із «Украденого щастя» І. Франка,

Гриць із «Ой, не ходи, Грицю...» М. Старицького та, безумовно, Дорошенко у трагедії «Сонце руїни» В. Пачовського), співав у опері. Актора критикували за відсутність відповідних голосових даних, за «перегравання», за надмірне жестикулювання та пристрасність на сцені. Проте саме емоційністю, чуттєвістю, драматичністю була зафарбована сильно грань таланту Леся Курбаса.

Влітку 1914 року Лесь та ще декілька акторів виходять із театру «Руська бесіда», аби створити свій власний театр і реалізувати свої прагнення на повну. На жаль, через війну Лесь Курбас потрапив до Тернополя, провівши там не зовсім плідних два роки.

І ось переломний момент життя – молодого режисера запрошують до Києва – міста, де поряд з українськими існували російські мова, культура, театр. Пропрацювавши два місяці у режисера Садовського, думки Курбаса повернулися до своєї попередньої ідеї – створити

**Актор.
Режисер.
Публіцист.
Новатор.
Талановитий,
освічений.
Цілеспрямований.
Представник
Розстріляного
Відродження,
Народний артист
України.**

Він – творець української культури і театру епохи модернізму. Той, хто починав практично з нічого, відточуючи свою спочатку не зовсім досконалу акторську майстерність, репетируючи при відсутності приміщення та коштів, вдихаючи новий відтінок змісту в кожну з поставлених п'єс. Той, чий самовідда-

**«Гайдамаки», сцена з вистави.
Режисер Л. Курбас. 1920 р.**

Мар'яна Галодник

ВЕЛИКІ ЛЮДЕ

ПТАХА

власну трупу акторів. 16 травня 1916 року відбулося триумфальне знайомство учасників майбутньої команди (спочатку як театральної студії, згодом як Молодого театру) – студентів музично-драматичної школи Лисенка та Леся Курбаса, за п'ять хвилин їхнього керівника. Утворився не просто професійний, а й творчий, дружній тандем, котрий існував і за межами театру – під час спільних святкувань, походів у музеї та на виставки, пристрасних дискусій та обговорень. Саме це допомагало плідній праці та прогресу, адже у Молодого театру були проблеми з приміщенням для репетицій та вистав.

Громадянська війна. Стрімкі зміни влади: Центральна Рада, УНР, гетьманат П. Скоропадського, Директорія, відновлення радянської влади. Не найкращі часи для успішної самореалізації. Але Молодий театр попри все працював. Перший його сезон почався п'єсою «Чорна пантера і білий ведмідь» В. Винниченка (у театрі «Руська бесіда» Лесь Курбас брав участь у цій п'єсі як актор).

Молодий театр поставив 19 спектаклів, з них українські: «Базар», «Чорна пантера...», «Гріх» В. Винниченка, «Етюди» О. Олеса, «У пущі» Лесі Українки, «Різдвайний вертеп», «Шевченківські інсценування», «Зіля-королевич» С. Васильченка і «Коза-дереза» М. Лисенка, та зарубіжні: «Цар Едіп» Софокла, «Йола» Є. Жулавського, «Юність» М. Гальбе, «Горе брехунові» Ф. Грільпарцера, «Доктор Штокман» Г. Ібсена, «Кандіда» Б. Шоу, «Затонулий дзвін» Г. Гауптмана, «Тартюф» Ж. Мольєра. Більшість із них поставив сам Лесь Курбас. У кожній цій виставі було присутнє новаторство талановитого режисера і драматурга, прагнення до максимального злиття глядачів та акторів, залу і сцени. Деякий час театр працював в Одесі, де всім поставленим спектаклям мали великий успіх.

Навесні 1919 року Молодий театр був націоналізований і об'єднаний з Першим театром Української Радянської Республіки імені Тараса Шевченка, де Лесь Курбас став головним режисером. На його сцені була поставлена опера «Тарас Бульба» М. Лисенка, другої прем'єри

«Гальки» С. Монюшко так і не відбулося. Під час подій 30 серпня 1919 року бойовим снарядом приміщення об'єднаного театру було зруйноване. Трупа повернулася до колишнього приміщення Молодого театру, а Лесь Курбас розпочав роботу над поемою Т. Шевченка «Гайдамаки». Її прем'єра відбулася 10 березня 1920 року на сцені Оперного театру ім. К. Лібкнехт. Молодий театр прожив усього два роки...

Далі у Леся Курбаса був «Кийдрамте» (Київський драматичний театр), заснований влітку 1920 року, зібраний із кращих акторів театру Шевченка, а у 1922-му – «Березіль» («березень» по-старослов'янськи). У 1926 році «Березіль» переїхав до Харкова. Українські та зарубіжні п'єси на його підмостках були яскравими, доведеними до досконалості, новаторськими. «Мина Мазайло», «Народний Малахій», «Маклен Граса» М. Куліша, п'єси І. Дніпровського, В. Вишневського, І. Кулика. Вони зайняли вагомий нішу в українському модерному театральному мистецтві. З 1935 року «Березіль» носить назву Харківський український драматичний театр імені Тараса Шевченка.

А що ж було далі, після стількох успіхів? Дали було падіння усього. Зняття Леся Курбаса з посади художнього керівника театру. Відібране звання Народного артиста України. Москва, де режисер жив у друга режисера Соломона Міхоелса. Арешт 25 грудня 1933-го. Роки таборів: по етапу в Карелію, далі Соловки, останнє місце його роботи – «Театр Курбаса» і поставлена п'єса «Аристократи» М. Погодіна. І смертний вирок...

3 листопада 1937 року, напередодні 20-ї річниці Жовтневої революції, режисера Леся Курбаса розстріляли...

Аж у 1961 році 16 травня його дружина, актриса Валентина Чистякова, яка носила чоловікові передачі у в'язницю, свято вірила у його невинність та двадцять років жила у невідомості, отримала сповіщення: «Ваш чоловік Олександр Курбас помер 15 листопада 1942 року у віці 55 років у результаті крововиливу у мозок...»

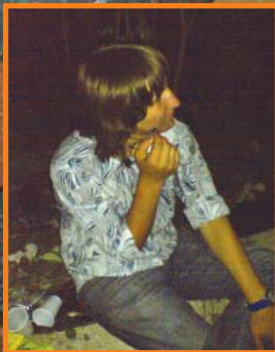
Місце, де поховано Леся Курбаса, до сьогоднішнього дня залишається невідомим..

ПТАХА

ВЕЛИКІ ЛЮДЕ

Мар'яна Голубчик

Роман РОМАНЮК

КИЇВ- ПАСАЖИРСЬКИЙ

Мозок вперто долає фрустрацію
Під таночок племен алжирських,
Що туристи втяли на станції
Київ-Пасажирський.

Черевики із «Львіввзутєвфаб»,
Капелюшок «маде ін Франція»,
Спів мобільників, крики нахаб –
Танець станції.

Хтось навушникам мимлить вдогуду,
Я читаю, хтось светрик плете,
Десь за спиною лають погоду,
Всі окремо. Всі різні. Проте

Сидимо тут, неначе у блендері:
Казна-хто впереміш з казна-чим.
Все тут разом: нікчемність і чин.
Вперемішку стахановці й ледарі.

На Волині десь буду вранці я,
Та згадаю таночок алжирський.
Нас усіх тут єднала станція
Київ-Пасажирський.

Вечір – старий сивий чернець –
В ризах із розшивкою золотою,
Під вільховий хор, мирує мене
тобою.

Тіл розігріто-курний ладан
В церкві з туману. Зовсім сп'янів
і тверджу тебе,
як апостольське Послання
мені.

І ширшає голос.
Замало простору.
Затісно на фресках квітам.
Я у тобі роблюся апостольно
Спокійним...
Святим...
Світлим...

АСФАЛЬТНА ТУГА

Асфальтна туга...

Така стара вона.

Як з ліпшим другом,
Йду в поле з травами.

Іду від себе

З дідами радитись:

Як там на небі?

Де більше радості?

У вишиванці я,

Трава – в зеленому.

Діди – вигнанці

Зі світу лєнінів.

Дід – бас, я – альтом

В траві зрослися:

Під тріск асфальту

Тягнемо пісню.

КОНДУКТОР ІЗ СУМНИМИ ОЧИМА

Заходжу в маршрутку № 15. Сідаю в самому кінці (там зазвичай небагато людей і якось затишніше). Ще на зупинці приготувала гривню п'ятдесят. До мене прямує кондуктор. Починаю сканувати поглядом – люблю оцінювати людей: хода, одяг, рухи – те, з чого можна багато дізнатись. Жінка років со- рока, акуратно вбрана, хоч одяг давно вже вийшов з моди. На руці одна тонесенька обручка, нігті рівно підстрижені, а очі... У ту мить, коли я їх побачила, хотілось закричати: «Та чому ж в Україні стільки жінок із сумними, без «вогника» очима???». І ще, постава, було щось у ній таке, що викликало сум. Простягаю гроші, вона – квиточок і так тихо-тихо питає: «А ви далеко їдете? Якщо ні, можете потім віддати квиток?». Видно було, що слова даються їй крізь приглушений біль, через силу. А очі на- повнилися соромом, вона швидко сховала погляд. «Так, зви- чайно», – відповіла я.

Вперше за останні півроку вимкнула в маршрутці плеєр і почала спостерігати. Ось вона йде до передніх дверей, при- тому що нас хитає так, що люди, сидячи, підстрибують (дороги ж у нас, як і обіцялося, «європейські»), підходить до пасажи- ра, бере гроші, дає квитка. Наступна зупинка. Заходять двоє молодих чоловіків. Вона розвертається, і я знову зустрічаюся з океаном синього смутку її очей. Вона, не дивлячись на них, просить те, що й у мене...

Моя зупинка. Виходжу спеціально через другі двері, щоб віддати квитка. Чую тихе: «Дякую». Намагаюсь не дивитися в очі. Соромно. За нас, за державу. За те, що ця жінка, яка працює ледь не на каторжній роботі (а спробуйте цілий день виходити в маршрутці, їдучи по таких дорогах, як у нас, та ще й стикаю- чись із купую хамів і нетверезих осіб), не може забезпечити себе. Образливо, що судячи з обручки, у чоловіка теж мізерна зарплатня, а в них, певне, ще й дитина є, якій освіту дати треба. Образливо за те, що держава не може надати нормальну за- робітну платню, а тому виживає, хто як може. Болить за те, що майже у всіх українських жінок вже давно погасли очі...

Анна Єски менко

Наші друзі

Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))

ПТАХА

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксанти», голова
батьківської
громадськості міста.

Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Віктор Козак
– директор ТЗОВ
«дея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутат районної
ради.

Андрій Откаленко
– голова МГО
«За життя»,
директор фірми
«UAIpe», радник
ковельського
міського голови

Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птах»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птах»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель

вул. Театральна, 11, к. 17

www.ptaxa.com.ua

e-mail: info@ptaxa.com.ua

8 (050) 914-93-77 – Оленка

8 (068) 2338513 – Ната

КНИЖКОВИЙ СПОРТ

Прочитав сам – дай почитати іншому. Таку ідею сповідують учасники нового для України руху буккросинг (англ. bookcrossing). Кожен охочий може поділитись улюбленою книжкою. Для цього потрібно зареєструвати її в Інтернеті й залишити в людному місці, а далі вона сама змінюватиме власників. Останніми роками це явище переросло у справжній інтелектуальний вид спорту...

Що таке буккросинг

Буккросинг (з англійської book – книжка, crossing – переїзд, перехрестя) або книгворот – це книжковий рух, що налічує більше 500 тисяч учасників і поширений більш ніж у 150 країнах. Буккросери сповідують ідею «звільнення книжок». Суть: прочитавши цікаву книгу, не забути її на полиці, а відпустити на волю, дати їй можливість подорожувати, знати про всі її пересування і про людей, які її читали. Таким чином, світ перетворюється на бібліотеку, в якій кожен є водночас і бібліотекарем, і читачем.

Біографія книгвороту

Ідея буккросингу з'явилася в американського інтернет-технолога Рона Хорнбекера. На одному із сайтів він дізнався про систему циркуляції по всьому світі залишених фотоапаратів і вирішив повторити це з літературою. Отож, у березні 2001 року Рон залишив 20 книг зі своїми координатами у холі готелю, в якому зупинився. А за півроку на сайті Хорнбекера було зареєстровано вже 300 активістів, які «відпускали» власні книги у подорож. Далі течія прибилася й до Європи...

Як стати буккросером

Перш за все потрібно знайти на своїй полиці книжку, яку хочете звільнити. Це має бути не те, що зайве, а те, що найдорожче, що дуже хотілось би обговорити з друзями й однодумцями. Історію подорожі своєї книги можна відстежити в Інтернеті, наприклад, на всесвітньому сайті www.bookcrossing.com. Для цього потрібно зареєструвати там себе і свою книгу (можна навіть не одну). Вона отримає номер. Напишіть його на обкладинці, а краще – на спеціальній наліпці, яку можна завантажити з сайту. На ній же можна вказати враження від книги і координати. Потім зазначте, де ви її залишили, – і чекайте коментарів, рецензій або нових людей у своєму житті. Знайти книжку можуть зацікавлені, ті, хто дізналися про неї на сайті, або ж хтось випадковий. Колишній власник знатиме про її пересування, отримуючи електронні звістки про те, у чийі руки вона потрапила і як там опинилася. Той, хто знайшов книжку, може стати кросером, зайти на сайт і залишити інформацію про себе. Прочитавши, відпускайте її далі.

Лише уявіть, що років через п'ять після реєстрації книги вам на e-mail приходить підтвердження того, що вона була знайдена, і людина, яка знайшла її, може перебувати де завгодно, навіть в іншому кінці світу. Уявіть, як ви зрадієте, згадаєте про той час, коли лишили книгу, і подумаете, скільки всього сталося за ці 5 років. Книга, відпущена вами книга – як записка у пляшці. Звістка про те, що повідомлення було знайдене, може зробити вас щасливішими, познайомити з цікавими людьми або й узагалі кардинально змінити ваше життя...

Ві т а Л и т в а к

Цифри і факти:

- Зараз у світі в системі розповсюдження книг зареєстровано більш ніж півмільйона людей і понад мільйон книг.
- Щоденно до руху приєднується близько 300 нових учасників.
- Багато видавців вважає, що ідея обміну книжками може сприяти збільшенню читачів. Тому, наприклад, у Франції кілька з них постійно «відпускають» частину тиражу своїх видань у вільну подорож.

ВОДНІ ВИДИ СПОРТУ

Літо, літо, літо – це ж гаряча пора, коли основною радістю є занурення у прохолодну воду, де можна відновити сили після спекотного дня. Дехто працює, а ми з вами знову на відпочинку. Та й відпочинок на воді можна проводити з користю, а з нашим журналом «Птаха» ми завжди мандруємо стежками екстриму.

Сьогодні відпочиваємо з користю, розглядаючи водні види спорту.

СЕРФІНГ (SURFING) – водний вид спорту, особливо популярний у Каліфорнії (США) і на Гаваях, і наразі вже в Україні (на морях). Завдання спортсмена – піймати хвилю, що йде до берега, і проїхати на її гребені на спеціальній плоскій дошці з великим кілем (лежачи або стоячи). Використовуються й інші засоби: каяк, серф-лижи, власне тіло (бодісерфінг) тощо.

Серфінг зародився на Гаваях як частина давнього релігійного обряду, якого дотримувалася гавайська знать. Під впливом місіонерів з Європи він був майже повністю забутий до 1820-х і відроджений у 1920-х, коли

олімпійський чемпіон з плавання, гаваєць Дюк Каханамоку заснував клуб серфінгу на Гаваях (Пляж Вайкікі). Увійшов у моду в 1960-х, породивши цілий ряд висловів, пов'язаних з термінами і жаргоном серфінгу: наприклад, «to hang ten» («проїхати на дошці стоячи так, щоб усі десять пальців ніг звисали з переднього краю дошки») стало означати «зробити відчайдушний вчинок», а «to be wiped out» («бути змитим») стало синонімом провалу.

А ось віндсерфінгом можна займатись і на річках, і на озерах. Він нам дуже підходить. Шацькі озера чекають саме цього, до речі, цей вид спорту набирає неабиякої популярності. Отож – ВІНДСЕРФІНГ.

ВІНДСЕРФІНГ – водний вид розваг і спорту з використанням спеціального спорядження у вигляді невеликого розмйору (2-4,7 м) легкої дошки з плавучого матеріалу, а так само вітрила, розміром 3.5-12 кв.

Дошка приводиться в рух вітрилом, приєднаним за допомогою гнучкого шарніра. Цей снаряд також називають віндсерфінгом або «парусною дошкою». Віндсерфінг можна розглядати як гібрид парусного спорту і власне серфінгу. У спрощеному розумінні, парусна дошка схожа на маленьку яхту, але з важливою відмінністю: управління здійснюється не кермом, а шляхом нахилу щогли з вітрилом. Задача спортсмена полягає в тому, щоб, стоячи на дошці і тримаючи вітрило за поперечину, іменовану гиком, розташувати вітрило щодо вітру так, щоб на вітрилі виникла сила тяги. Сила,

діюча на вітрило, передається дощі не тільки через опору щогли, але і через ноги спортсмена, приводячи конструкцію в рух. Ще одна важлива відмінність від яхти полягає в тому, що сучасний віндсерфер ковзає по воді з такою великою швидкістю, що рух здійснюється не за рахунок сили Архімеда, а за рахунок гідродинамічних сил, тобто дошка не пливе, а гісірує по воді, як це роблять гісіри або скутери.

***Не бійтеся,
експериментуйте –
і все вийде!
Адже потрібно
брати
від життя
максимум!!!***

С а м а н ч

ПТАХА

Саманч СПОРТ

Кінозал «Прем'єра»

грудні ім. Фрэнка
представлення

**ТРАНСФОРМЕРИ:
Помста подезних**
24 липня - 6 серпня

**Альодовиковий
період-3:
Ера динозаврів**
31 липня - 13 серпня

**Таррі Поттер
: Прици
#вміВкрівка**
7 - 18 серпня

У підсумку вийшов досить непоганий альбом якісної популярної музики. Однак варто відразу обумовити – чого від Лорак варто чекати. На жаль, у наш час багато хто вважає, що слово «якість» стало синонімом моди. У цьому випадку якість у значенні не тільки гарних аранжувань й ефектної мелодійності, у Ані це ще й зворушлива ліричність композицій, яку нині зустрінеш нечасто.

Новий альбом епатажної української агресивної поп-групи. До платівки увійшли десять композицій, у тому числі кавер-версія знаменитого веб-хіта «Біла Стрекоза кохання» мережевого фріка Миколи Воронова. Автором слів і музики інших пісень альбому стала загадкова Ізолада Четха. Написана більшість композицій для «Квест пістолетів», але так жодного разу і не з'явилася на публіці.

Варто написати, що саунд нового альбому краший за усі попередні альбоми. Зі старого багажу Люки залишились традиційні космічні клавішні, веселковий вокал, смак до класних текстів та професіоналізм високого знаку якості. Ще варто відразу ж зазначити, що харківська школа не підкачала, бо таке враження, що на усій іншій території України не знають, що таке культура тексту і якісна поезія.

«Димна Суміш» видала новий однойменний альбом. Не потрібно запам'ятовувати ніяких додаткових назв, все ховається за цими двома словами.

А ховається за ними третя платівка гурту, втім, вона стала першою, яку хлопці записали у найбільш популярний для музикантів спосіб. Отож та сама, не менш яскрава, «Димна Суміш» отримала нове звучання, покликане підкорити ще більше слухачів.

Передплата на журнал «Птаха»

В будь-якому відділенні Укрпошти Волинської області по каталогу обласних періодичних видань на 2009 рік

Передплатний індекс 37499

Вартість передплати

3 місяці – 16,80 грн., 6 місяців – 33,60 грн., 12 місяців – 67,20 грн.

FUEL

Системні вимоги: ОС: Windows XP
Процесор: Pentium D 3.0 GHz или Athlon 64 X2
Пам'ять: 1 Гб
Відеокарта: GeForce 7800/Radeon X1800 (мінімум 256 Мб)
Вільне місце: 6 Гб

У результаті катаклізму клімат нашої планети дуже змінюється. Як наслідок – бензин став на вагу золота, і вам треба заробляти паливо для свого автомобіля потім і кров'ю. Гравцям належить перетнути пустелю Невада і солоні озера Юти, на повному ходу минути Великий Каньйон. Більше 14000 квадратних кілометрів американської території відтворено за матеріалами із супутника. Погодні умови погрожують перетворити кожний заїзд у справжнє пекло! Тайфуни, урагани, дощі...

Call of Juarez: Bound in Blood

Системні вимоги: ОС: Windows XP SP3/Windows Vista SP2
Процесор: Pentium Intel Core 2 Duo 2.6 GHz / AMD Athlon 64 X2 3800+
Оперативна пам'ять: 1 Гб
Відеокарта: 256 Мб пам'яті

Вільне місце на жорсткому диску: 5 Гб
 1864 рік. Дикий Захід. У пошуках легендарного золота акторів Томас і Рей Маккол вирушають з рідної Джорджії, спустошеної громадянською війною, в Мексику. Закон для них – ніщо: без коливань брати убито кожного, хто стане на їхньому шляху. Але чи не такий сильний кровний зв'язок, якщо на карту поставлені незліченні багатства та жіноча любов?

Підготував Бодя Sprite, за інформацією від магазину «доМАЖОР» (м. Ковель)

Ghostbusters

Системні вимоги: ОС: Windows® XP SP3/Windows Vista SP2
Процесор: Pentium Intel Core 2 Duo 2.6 GHz / AMD Athlon 64 X2 3800
Оперативна пам'ять: 1 Гб
Відеокарта: 256 Мб пам'яті

Вільне місце на жорсткому диску: 8 Гб
 Гра задумувалася як продовження фільму про подальшу долю мисливців за привидами. Дія розгортається через два роки після подій Ghostbusters II – Манхеттен. Знову з'являються найрізноманітніші потойбічні істоти. На щастя, міщани знають, кому телефонувати при зустрічі з ними. Звичайно ж, мисливцям за привидами! Пастку на пояса, бластер за спину і вперед – боротися з агресивною ектоплазмою!

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

ПТАХА

№ 7-8, 2009 (серпень)

Головний редактор:

Ольга Ляснук

Верстка та підготовка до друку:

Володимир Камінський (ПВД «Івердіна», м. Луцьк, пр-т Грушевського, 1)

На титульній сторінці на фото: віде-міс м. Ковеля 2009 Оксана Івчик. Світлина Олега Жука та Олі Італійки. Обробка фото: =SAMIN.S.= NEWREALART. В оформленні останньої сторінки використано світлин Володимира Лукянчука.

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За довіреність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
 e-mail: info@ptakha.com.ua

www.ptakha.com.ua

Свідчення про реєстрацію: ВЛ № 330-64 ПР від 25. 09. 2008. Видється з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна догвірна. Наклад 1500 прим.

Тут тут живе!

Журнали можна придбати у таких торгових точках:

у Ковелі:

- магазин «АВС» (привокзальна площа);
- торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
- торгова точка при вході у залізничний вокзал;
- точки продажу преси в супермаркетах «Салют» (вул. Володимирська), «Наш Край» (вул. Брестська), «Вопак» (вул. Незалежності);
- магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в і на Брест-

ському ринку біля ЗОШ № 7);

- кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
- піцерія «Classic» (вул. Міцкевича, 10; вул. Сагайдачного, 6в);
- точка продажу преси в універмазі;
- магазин фотосувенірів (бул. Лесі Українки, 426, навпроти паровоза);

у Луцьку:

- магазин «Вінок волошковий» (Театральний майдан).

